

[Christophersen]

Jeg tror også, at venstre og socialdemokratiet måske er de to partier, som klarest har set – i kraft af at de begge var i en fælles regeringsposition – hvor alvorlige vores økonomiske problemer er. Det, som har skuffet os allermost i de drøftelser – de få drøftelser – der har været, er måske, at socialdemokratiet tilsyneladende har accepteret en løsning, som betyder, at vi om få måneder igen skal i gang med at drøfte de økonomiske problemer. Det finder vi er grundlæggende uforvarsomt, og det ønsker vi ikke at tage et medansvar for. Vi ønsker ikke at placere os – og jeg beklager, at socialdemokratiet ønsker selv at placere sig dér – som et politisk parti, der med den tidligere finansministers udtryk har et medansvar for, at det danske samfund stadig bevæger sig imod afgrundens rand.

Regeringen kunne have fået et fast flertal, og den kunne have fået et bredt forlig i denne sal, hvis den havde taget sit udgangspunkt i det, som er de folkelige og politiske realiteter, nemlig at man ikke i denne vanskelige situation kan begynde at flytte hegnspæle af forskellig karakter, blot fordi det er et ønske hos én eller flere interesseorganisationer. Forudsætningen, også næste gang der skal føres økonomisk politik, er naturligvis, at socialdemokratiet må erkende, at det skal bruge et fast flertal, at det skal bruge et flertal, som dækker over de store og afgørende befolkningsgrupper i det danske samfund, og at det skal bruge det flertal til at føre en politik, som fører fremad, i stedet for blot at lave nogle smålapperier ved hjælp af skiftende flertal.

Det, sagen kommer til at dreje sig om næste gang, er jo endnu alvorligere ting. Det bliver muligvis ikke indkomspolitik – måske har regeringen mistet muligheden for at komme længere ad den vej – men så bliver det afgørende reformer af hele den offentlige udgiftspolitik og af hele vores skattesystem med henblik på lempelser og forenklinger. Hvis regeringen ikke allerede nu vil erkende det, er jeg meget sikker på, at den kommer i en situation, hvor den må give op, og hvor folketinget måske vil være ude af stand til overhovedet at tackle de problemer, som vi er stillet over for. Jeg synes, det havde været betydelig mere på sin plads, hvis statsministeren i dag ville have erkendt, at det er den problemstilling, han nu er konfronteret med.

Lad os så håbe, at den forståelse har indfundet sig efter nytår.

Glistrup (FP):

Man skal høre meget, før ørerne falder af, men det begyndte unægtelig at rykke og vibrere i tindingerne, da man hørte statsminister Anker Jørgensen erklære, at han og det politiske parti, han er formand for, er ansvarlige. Tænk sig – det sagde den statsminister, som nu har ledet dette land igennem snart 5 år og har bragt vores gæld til udlandet op til at være 2–3 gange så meget, som da han overtog styret, som har forøget vor arbejdsløshed, til trods for at han i marts 1975 gik ind i ledelsen af landet med det punkt nr. 1 på sit program at formindske og helt udslette arbejdsløsheden, som har ført os ud i rekordågerrentetilstande, som har ført os ud i, at pensionisterne stadig bliver så uretfærdigt og urimeligt behandlet, som de gør i øjeblikket, og som i det hele taget har ledet Danmark hen imod afgrunden. Hvis det danske sprog overhovedet skal have noget som helst indhold tilbage, er en mand, der kører et firma på den måde, som statsminister Anker Jørgensen har kørt det danske samfund på inden for de sidste fem år, ikke en mand, der kan tage det ord i sin mund, at han skulle være ansvarlig. Hvordan viser dette ansvar sig? Jo, det havde vist sig på én eneste måde, nemlig hvis han i eftersætningen havde sagt: og derfor trækker jeg mig tilbage, for der kan simpelt hen ikke tales om noget som helst ansvar, når man i den grad render fra tingene, og når man i den grad bare vanskeliggør forholdene, sådan som det har præget den allerede førte politik.

Når man så fremlægger en politik som den, vi behandler nu, hvorom éns eget budgetdepartement – endda, som vi hørte, med støtte fra det økonomiske sekretariat – erklærer, at dette vil føre til, at Danmarks udenlandsgæld yderligere bliver enormt forøget, at arbejdsløshedstallet yderligere bliver enormt forøget, at prisstigningerne kommer til yderligere at tage fart, og siger, dette er en ansvarlig politik at fremlægge, må man unægtelig sige, at vi er kommet meget nær ved det Orwellske 1984, hvor fred betyder krig, og hvor ordene simpelt hen bruges med det stik modsatte indhold af det, vi lærte, dengang vi gik i en skole, der endnu ikke var